

[Kim Behnke]

her i Folketinget. For hos alle, selv ude i SF, der på deres seneste landsmøde erklærede, at vi skal have mere samfund og mindre stat – vi kan ikke være uenige – er der en erkendelse af, at grænsen for, hvor meget bureaukrati man kan belaste det danske samfund med, for længst er nået. Der er altså interesse hos alle politiske partier i at få afbureaukratiseret, men man har forspildt chancen ved i 10 år ikke at turde fremsætte de fornødne forslag. Det forstår jeg godt, for det at fremsætte forslagene betyder, at man så også træder nogle over tærner. Der er jo nogle, der nyder godt af alle de regler.

F.eks. kunne samme Weekendavisen meddele, at der i den samme periode er blevet 20 pct. flere advokater her i samfundet. Dertil kan man sige, at det har da skabt lidt beskæftigelse. Jo tak, men det er ærlig talt ikke særlig beundringsværdigt, at et samfund har brug for så mange advokater, at et samfund har brug for så mange revisorer, fordi ganske almindelige mennesker end ikke er i stand til at udregne deres egne skatteforhold, deres egen personlige hverdag, men er nødt til at købe sig ekspert-hjælp til det. De 20 pct. flere advokater synes da ikke, det vil være interessant at afskaffe nogle love og nogle regler, for så bliver de jo arbejdsløse, eller rettere så skal de ud at deltage i noget mere samfundsgavnligt end at fortolke ministerielle cirkulærer og regler.

I den offentlige sektor vil der da også være mange, der ikke synes, det er rart, at deres arbejde skal være langt mere velfærdsskabende, end det er i øjeblikket, hvor de har fornøjelsen af daglig at sidde og udfylde skemaer, og hver gang et cirkulære bliver ændret, koster det en kvart finsk skov og grå hår i hovedet på landets befolkning. Hos den type mennesker bliver man ikke populær, når man afbureaukratiserer.

Men det er heller ikke et spørgsmål om bare at være populær; det må være et spørgsmål om at vise samfundssind og vide, hvornår de rigtige ting skal foretages, og det punkt er for længst nået. Situationen i dansk erhvervsliv, situationen i dansk privatøkonomi i det hele taget dokumenterer med al ønskelig tydelighed, at tidspunktet for længst er overskredet.

Derfor mener vi i Fremskridtspartiet, at tiden er inde til, at vi ikke bare bag lukkede døre taler om små bitte reguleringer: Kan vi ikke få

1.000 mennesker sat på en eller anden tømmevandpyt-ordning? Så går de da i det mindste ud af arbejdsløshedsstatistikken i den tid, og så kan man vaske hænder og tage hjem på sommerferie eller på juleferie fra Folketinget. Det er jo ikke det, der skal til. Det, der skal til, er, at der bliver skabt nogle ægte arbejdspladser, og ikke, at de bliver sat på forskellige former for AMU-kurser og andet tidsspilde, som ikke er målrettet.

Når det gælder det, er der ikke andre muligheder end at gøre den skattebyrde, som det danske erhvervsliv lever under, mindre. Sjovt nok har nogle af de mest ihærdige forsvarere af den danske skattebyrde selv undermineret den danske skattebyrde rent argumentationsmæssigt, for man har i forhold til EF-samarbejdet vældige bekymringer om, hvorvidt der vil opstå social dumping, at portugisiske arbejdere vil tage til Danmark, fordi de kan udbyde deres arbejdskraft billigere end danskere, og det er man meget optaget af ikke sker. Men lige præcis i den argumentation afslører man, at den danske skattebyrde jo er hovedårsagen til, at vores danske erhvervsliv ikke er i stand til at klare sig så godt, som det burde være tilfældet.

Jeg taler med vilje om skatteniveau, for der har jo været udvist en mangfoldighed af evner til at omlægge skatter, men det er ikke skatteomlægninger, vi har brug for; det er en regulær reduktion af vores skatteniveau.

Men hvor i alverden vil hr. Kim Behnke og Fremskridtspartiet dog finde penge frem til det med det store underskud, der er på finansloven? Ja, det handler altså om at erkende, at den offentlige sektor i Danmark udgør en alt for stor del af samfundet. Ganske vist er det, som det fremgår af den seneste budgetoversigt, sådan, at reduktionen af antallet af ansatte i staten nu ikke går helt så hurtigt, som finansministeren havde forventet. Man undskylder det med, at vi har været nødt til at sende nogle soldater til det tidligere Jugoslavien, og at vi har været nødt til at oprette nogle flere ambassader rundt om i Østeuropa. Men det er jo en mager undskyldning for den kendsgerning, at den offentlige sektor fortsat er alt for stor.

Når det gælder udviklingen i kommunerne, ser vi, at de ansætter som aldrig før. Det er jo hver 14. dag, der er helsidesannoncer i landets lokalaviser med alle de stillinger, der bliver slået op i kommunerne.